

René Appel
DE BOOM

‘Maar waarom juist zo’n boom? Het geeft ook een ontzettende rommel in huis, met al die... al die...’ Latifa zoekt overduidelijk naar het goede woord. Slechts heel af en toe kun je horen dat Nederlands niet haar eerste taal is. Ze zal ook nooit zeggen dat ze ergens mee op de proppen komt of dat ze de kluts kwijt is. Als Harry dergelijke woorden gebruikt, schudt ze haar hoofd. ‘Wat een rare taal, dat Nederlands.’

‘Naalden,’ vult hij nu aan.

‘Ja, met al die naalden. Waarom kunnen we het niet gewoon gezellig en leuk hebben met zijn vieren?’ Ze kijkt hem indringend aan. Koolzwarte ogen die hem altijd weten te raken, vaak vrolijk, soms opwindend, maar nu fel en kritisch.

‘Andere mensen hebben ook een kerstboom. Het is iets extra’s, iets feestelijks. Ook voor Aziza en Noah, juist voor hun.’

‘We hoeven niet alles te doen wat andere mensen ook doen.’ Latifa drinkt van haar koffie.

‘Nee, maar...’

‘Elke keer begin je er weer over,’ onderbreekt ze hem. ‘Sinds de geboorte van de kinderen, nu al vier of vijf jaar. Ze zijn het niet gewend, dus missen ze zo’n ding ook niet.’

Latifa staat op en loopt naar de keuken. Harry hoort haar bozig de vaatwasser uitruimen. Straks sneuvelt er nog een bord of een glas. Hij weet het: af en toe spelen dit soort kwesties op in een zogenaamd gemengd huwelijk.

Samen kijken ze naar het nieuws, maar Harry kan zich moeilijk concentreren. Na het weerbericht begint hij weer

over de kerstboom. ‘Zo’n boom, wat heb je er nou voor last van?’

‘Die hoort bij het christendom, bij de godsdienst. En we hebben afgesproken: geen godsdienst hier in huis. Geen islam, geen christendom, dan kunnen we er ook geen problemen mee krijgen.’

‘Die kerstboom heeft niks met het christelijk geloof te maken. Ik heb wel eens gelezen dat het een heidens gebruik is. Laten we even op Wikipedia kijken, dan kan je het zelf zien.’ Harry loopt naar de hoek van de kamer waar de computer staat.

Latifa staat op en kijkt over zijn schouder mee als de pagina over de kerstboom op het scherm verschijnt.

‘Zie je wel.’ Harry doet zijn best om niet al te triomfantelijk te klinken. ‘Hier staat het. “De kerstboom gaat terug op een voorchristelijk ‘heidens’ vruchtbaarheids-symbool. De groenblijvende boom vertegenwoordigt daarin de vernieuwing van het leven.” Nou, dat is dus heel algemeen, daar zit niks religieus aan.’

‘Pff... vruchtbaarheidsymbool,’ zegt Latifa. ‘Ik slik de pil, dan heb ik absoluut geen vruchtbaarheidsymbool nodig. Twee kinderen is voorlopig genoeg.’

‘Wat heb je er nu echt tegen,’ begint Harry opnieuw. ‘Aziza en Noah zullen het hartstikke leuk vinden. Mogen ze meehelpen de boom te versieren.’

Latifa zucht een keer diep. ‘Je weet dat mijn ouders de tweeëntwintigste komen. Die zullen het niet begrijpen, die voelen zich hier toch al af en toe als een... eh, als een hond in een pakhuis en...’

‘Als een kat in een vreemd pakhuis,’ verbetert Harry.

‘Ja, dat zeg ik toch. In ieder geval...’

Aziza staat onverwachts in de kamer. ‘Jullie praten zo luid. Net of jullie ruzie hebben.’

Harry heeft lang getwijfeld. Uiteindelijk trok gek genoeg zijn P&O-collega Faiza hem over de streep. ‘Ach,’ zei ze, ‘Latifa wil gewoon een goeie dochter zijn. Dat ze met jou getrouwd is, dat vinden haar ouders al erg genoeg, dus wil ze het die mensen zoveel mogelijk naar de zin maken.’ ‘Maar dat betekent juist dat ik moet toegeven,’ reageerde Harry. ‘Nee, natuurlijk niet. Jullie wonen hier niet in Rabat of Meknès of een of ander Marokkaanse boerengehucht. This is Amsterdam! Als ik met een Nederlander getrouwd was en die wou een kerstboom, dan zei ik tegen hem: “Koop maar de grootste kerstboom die je kan vinden. Dan zal ik de lichtjes er voor je in hangen.”’ Ze schaterde van het lachen; haar zwarte krullen dansten op en neer.

Hij heeft een tijd aan de rand van het plein gestaan waarop de kerstbomenverkoper zijn waar heeft uitgesteld, twee straten van zijn huis. Bomen in vele soorten en maten. Harry loopt er een paar keer langs. Als de verkoper hem aanspreekt, heeft Harry even de neiging om zich uit de voeten te maken, maar hij blijft de aanprijzingen van de man toch aanhoren.

‘Deze blauwspaar... echt heel mooi, valt niet uit, kost maar dertig eurootjes.’

‘Oké.’

Harry rekent af en legt de boom op zijn zadel en stuur en loopt met de fiets aan de hand naar zijn huis. Het zal een confrontatie worden, maar als het moet zal hij de argumenten van Faiza gebruiken. Ze is in feite zijn getuige à décharge. En Latifa’s ouders moeten het maar accepteren. Ze hebben al zoveel geaccepteerd, bijvoorbeeld dat Noah niet besneden is.

Als hij voor zijn huis staat, kijkt hij op naar de tweede verdieping, waar hun woning is. Er komt vreemd licht uit het raam, wat zijn nervositeit doet toenemen. Wat heeft Latifa met de lampen gedaan? Dan zet hij zijn fiets tegen een lantaarnpaal en sleept de kerstboom achter zich aan de trap op. Hij legt hem in de hal neer, doet de deur naar de kamer open en zet van schrik bijna een stap terug. Tussen de bank en het tafeltje staat een kerstboom, vol lichtjes en allerlei versieringen.

‘Een kunstboom,’ zegt Latifa, ‘gekocht bij de HEMA, met verlichting en zo. Volgend jaar kunnen we hem weer gebruiken. Geen... eh, naalden.’

Aziza loopt op Harry af en slaat haar armpjes om zijn benen. ‘Mooi, hè pap. Wij hebben hem versierd.’

‘Samen met mama,’ zegt Noah.